

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 119/21
11.3.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Бољевић, председника већа, Милице Аксентијевић и Снежане Живковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ..., коју заступа Бранкица Митић, адвокат из Смедерева, Вука Караџића 7/1, против туженог ББ из ..., ..., кога заступа Зоран Стевановић, адвокат из Смедерева, Крања Петра I 3/43, ради развода брака, вршења родитељског права и заштите од насиља у породици, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П2 288/20 од 30.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.3.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П2 288/20 од 30.11.2020. године у ставовима другом, трећем, четвртном, делу става петог изреке којим су одређене мера заштите од насиља у породици туженом ББ и забрањено му да на било који начин узнемирава тужиљу АА, да се тужиљи АА и њеном месту становања на адреси улица ... бр.... у ... приближава на удаљеност мању од 200 м, које мере ће трајати годину дана, као и у ставу шестом изреке, и у том делу се жалба туженог ББ из ..., ОДБИЈА као неоснована.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П2 288/20 од 30.11.2020. године у преосталом делу става петог изреке којим је одлучено од када се рачуна трајање и до када трају мере заштите од насиља у породици, тако што се трајање одређених мера заштите од насиља у породици има рачунати од дана доношења решења о привременој мери 30.07.2020. године и трајаће до 30.06.2021. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, разведен је брак закључен ... године у ..., између тужиље АА рођене ..., рођене ... године и туженог ББ, рођеног ... године, који брак је уписан у матичној књизи венчаних, матично подручје ..., текући број ..., за ... годину. Ставом другим изреке, малолетно дете странака ВВ, рођена у ...

дана године, поверена је на самостално вршење родитељског права тужилји – мајци АА из ..., улица ... бр..., на којој адреси се утврђује пребивалиште малолетног детета. Ставом трећим изреке, одређен је начин одржавања личних односа између оца – туженог ББ и малолетне ВВ, на тај начин што ће тужени, сваке среде и сваке недеље, за сваку другу крсну славу Светог Аранђела 21. новембра, почев од 21.11.2021. године и сваки други рођендан детета, почев од 02.04.2021. године, у 11,00 часова, преузимати дете на адреси тужилје АА и враћати дете у 18,00 часова, на исту адресу, с тим што се искључује и забрањује свака комуникација између тужилје и туженог. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име доприноса издржавању свог малолетног детета ВВ, плаћа тужилји износ од 13.000,00 динара од 01. до 05. у месецу за текући месец, као и да јој у року од 15 дана од пријема пресуде, исплати све доспеле, а неисплаћене рате на име доприноса издржавању ВВ почев од дана подношења тужбе 03.07.2020. године, па до 30.11.2020. године, као дана доношења пресуде, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења. Ставом петим изреке, одређене су мере заштите од насиља у породици туженом ББ, те му је забрањено да на било који начин узнемирава тужилју и да се тужилји АА и њеном месту становања на адреси улица ... бр. у ... приближава на удаљеност мању од 200 м, које мере заштите од насиља у породици ће трајати години дана, рачунајући од дана доношења пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 96.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Против наведене пресуде, ставова другог, трећег, четвртог, петог и шестог изреке, тужени је благовремено изјавио жалбу из свих разлога прописаних чланом 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбене предлоге изнео.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредаба члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20) у вези са чланом 202. Породичног закона – ПЗ, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог основана у делу којим се побија одлука о почетку рачунања трајања и до када трају одређене мере заштите од насиља у породици, док је у преосталом делу неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би се побијана пресуда морала укинути, а жалбом туженог не указује се на друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су закључиле брак дана године, из ког брака имају малолетно дете, ћерку ВВ, рођену дана године. Правноснажним решењем Основног суда у Смедереву Нп.бр.250/20 од 25.06.2020. године, туженом ББ изречена наређењем Полицијске управе Смедерево од 24.06.2020. године у 22,25 часова, за 30 дана, којим му је забрањено да контактира и да прилази жртви насиља у породици, тужилји у овој парници АА. Из извештаја Центра за социјални рад Смедрево

119/21

од 15.07.2020. године, утврђено је да је малолетна ВВ здраво дете, чији је психофизички развој уредан. Оба родитеља имају очуване родитељске капацитете за самостално вршење родитељског права. Узимајући у обзир низак календарски узраст детета, могућност задовољења развојних потреба детета, као и очеву сагласност те врсте, орган старатељства је мишљења да малолетну ВВ треба поверити мајци – тужиљи АА на самостално вршење родитељског права, а такође је предложио и модел контактирања малолетног детета са оцем, за који сматра да је у интересу малолетног детета. Тужени је у радном односу као ...по уговору у ... и, према потврди ..., остварује месечну зараду у износу од 45.332,19 динара. Мајка малолетног детета је тренутно незапослена и живи са родитељима који је издржавају.

Из исказа тужиље саслушане као парничне странке и исказа сведока ГГ и ДД, којима је у целости поверовао, првостепени суд је утврдио да су тужиља и тужени живели у ванбрачној заједници од 2017. године, да су брак склопили ... године, те да су одмах по заснивању ванбрачне заједнице између странака почели озбиљни проблеми, који су се наставили и у току трајања брака. Тужени се често насилно понашао према тужиљи, омаловажавао је и вређао називајући је погрдним именима, а поводи за то су били када би тужиља нешто погрешно урадила, што се догодило 2019. године, затим непосредно пре венчања, када је ударио песницом у колено, од чега је задобила велику модрицу, у новембру 2019. године, када је терао да вози ауто иако није искусан возач, те пошто по његовом мишљењу није добро возила, викао је на њу, говорио да не зна да вози и да је неспособна, тако јако да се њихово дете узнемирило и почела је да плаче, након што су изашли из аутомобила није јој дозволио да поново уђе, кренуо је без ње, она је покушала да трчи за аутомобилом, успротивила се и покушала да уђе, а тужени је зауставио аутомобил, изашао и почео да јој чупа косу, да је удара и вређа. Све време трајања њихове ванбрачне и брачне заједнице, тужени је инсистирао да никада не сме да му противречи, па је тужиља избегавала изласке из куће и дружења са људима, јер се тужени често тако понашао и у присуству других људи, због чега је осећала велику несигурност и нелагодност. Туженом је сметало што је тужиља контактирала са сестром, па је била принуђена да се са њом ређе виђа. Тужени није подносио тужиљину породицу, терао је да каже мајци да заправо није њена мајка, одвезао је до куће њене породице и практично јој наредио да то каже својој мајци. Није јој дозвољавао да иде у кућу родитеља и да тамо одводи дете. Дана 23.06.2020. године када је тужиља дошла са посла, дете странака је спавало, а странке су се претходно договориле да оду у куповину у маркет “ЂЂ”, тужени је пред излазак из куће био нервозан и непријатан према њој, викао је за сваку ситницу и вређао је јер није понела заштитну маску. Када су стигли до “Лидла”, туженог је разбеснело што је тужиља узела велика колица за куповину, говорио јој да је ретардирана, да јој је све смешно, да га само брука, да је крива зато што му приређује сцене, а у једном тренутку ју је на паркингу гађао проспектом за куповину и рекао да неће да иду у куповину. Запутили су се најпре ... улицом, потом су изашли на ... и у близини пумпе “ЕЕ”, где се налази сметлиште, тужени је зауставио ауто и наредио тужиљи да изађе и потом почео да је удара, а када је приметио да се приближава аутомобил, наредио јој је да брзо уђе у ауто, говорећи да то чини да нико не би могао да види шта се дешава и да тражи помоћ, а на исти начин је наставио да се понаша и када је ушла у ауто. Тужиља је у једном тренутку изашла из аутомобила, отрчала ка најближим кућама и једног младића замолила за помоћ,

објаснила је шта се дешава, он јој дао свој мобилни телефон и намеравала је да позове прво сестру, а потом оца, али је у том тренутку наишао тужени, почео да виче на њу, говорио да је то њихова ствар која треба да остане у кући, да нема потребе за износе свој прљав веш пред друге људе и слично. Када су стигли кући тужени је рекао да је најбоље да се разведу, али под условима које он одређује, што је значило да дете остане код њега, да она убудуће може да виђа дете када он то буде дозволио, а да њени родитељи не могу да виђају дете. Тужила је рекла да ће размислити, а следећег дана када је тужени отишао на посао искористила је прилику, његовим родитељима рекла да иде у куповину, а потом узела дете и отишла прво код својих родитеља, а затим је о свему обавестила полицију и потом се јавила Сигурној кући. Због свега што се догодило и што се дешавало у дужем периоду, осећа страх од туженог и сматра да постоји велика вероватноћа да тужени такво понашање понови. Након догађаја од ... године, тужени није покушао да ступи у контакт са тужиљом. Тужени никада није био насиљан према детету. Тужени је најчешће тужиљу називао погрдним именима ћурком, дебилом, ретардом, а од батина које је добијала од туженог имала је и друге повреде, модрице по рукама и леђима. Непосредних очевидаца насиља, не рачунајући оно које се догодило ... године, није било. Тужени је једном приликом својим понашањем толико испровоцирао тужиљу и довео је у стање раздражености, да је узела нож који јој је он дао и рекла да је боље да се убије него да трпи малтретирање. Тужила сада са дететом живи код својих родитеља, који је тренутно издржавају и брину о потребама детета.

Суд није поверовао исказу туженог саслушаног као парничне странке, јер тужени током поступка није негирао да је између њега и тужиље повремено долазило до "неспоразума", а наводе туженог којима настоји да их прикаже као свакодневне несугласице које су у заједничком животу уобичајене, суд није прихватио, као ни исказ сведока ЖЖ, оца туженог, који је негирао да има било каква сазнања о наводном насиљу које је његов син вршио према тужиљи.

Све битне чињенице за одлучивање о тужбеном захтеву тужиље првостепени суд је поуздано и потпуно утврдио на основу изведених доказа које је правилно оценио применом одредбе члана 8. ЗПП, а наводима жалбе туженог правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је ставом другим изреке побијане пресуде заједничко малолетно дете странака ВВ поверио на самостално вршење родитељског права мајци-тужиљи АА, ставом трећим уредио начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем, а ставом четвртим изреке обавезао оца – туженог ББ да доприноси издржавању малолетног детета износом од 13.000,00 динара месечно. Првостепени суд је одлуку о поверавању малолетне ВВ на самостално вршење родитељског права мајци правилно донео у смислу одредбе члана 77. став 3. ПЗ, прихватајући налаз и стручно мишљење органа старатељства које је суд прибавио пре доношење одлуке, сагласно одредби члана 270. истог закона, а према чијем мишљењу је у интересу малолетне ВВ да буде поверена мајци на самостално вршење родитељског права, а имајући у виду могућност задовољења потреба малолетног детета, с обзиром на њен низак календарски узраст. Такође, првостепени суд је, сагласно одредбама члана 61. ПЗ,

119/21

уредио начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем, у складу са моделом који је предложио орган старатељства у налазу и мишљењу. Суд је ове одлуке донео руководећи се најбољим интересом малолетног детета, сагласно одредби члана 266. став 1. ПЗ.

Правилно је првостепени суд применио материјално право, одредбе члана 154. став 1. и 160. ПЗ, када је ставом 4. изреке побијане пресуде обавезао туженог да на име свог доприноса у издржавању малолетне ВВ плаћа месечно износ од 13.000,00 динара почев од дана подношења тужбе 03.07.2020. године, па убудуће. Према одредби члана 160. став 1. ПЗ, издржавање се одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања, дефинисаној ставом 4. истог члана. Потребне повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 2.), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 3.). Првостепени суд је у конкретном случају правилном применом наведених критеријума адекватно утврдио месечне потребе малолетног детета странака као уобичајене потребе детета ниског календарског узраста и то потребе исхране, одећвања, пелена и опреме за бебе, а такође и могућности туженог као даваоца издржавања, који остварује месечну зарату у износу од 45.332,19 динара, као и чињеницу да мајка детета није запослена и да је издржавају родитељи, при чему је ценио и висину минималне суме издржавања која за месец новембар износи 27.046,00 динара. Сходно томе, првостепени суд је правилно одредио висину обавезе туженог да доприноси издржавању малолетне ћерке у досуђеном износу од 13.000,00 динара месечно, у складу са утврђеним реалним могућностима туженог и његовим животним стандардом, а досуђеним износом обезбеђује се задовољење услова за правилан и потпун развој малолетног детета, у складу са њеним утврђеним потребама, док је преостала средства за издржавање детета дужна да обезбеди мајка која свакодневно брине о њој, како доприносом у виду рада и старања које улаже у негу и подизање малолетне ВВ, тако и потребним новчаним средствима које као млада, здрава и радно способна особа може да обезбеди својим ангажовањем.

Наводи жалбе туженог којима указује да тужиља фотографије малолетног детета странака поставља на странице друштвених мрежа, те да је посебно лоше и неодговорно што малолетну ВВ води у кладионицу – коцкарницу где ради њена сестра, што чине и њена сестра и рођаке, о којој околности је уз жалбу доставио копије фотографија што по мишљењу туженог представља недолично понашање тужиље које је штетно по дете, по мишљењу другостепеног суда, у конкретном случају нису од утицаја на доношење другачије одлуке о жалби. Ово из разлога што је према налазу и мишљењу органа старатељства у интересу малолетне ВВ да, с обзиром на низак календарски узраст, буде поверена мајци на самостално вршење родитељског права, те имајући у виду и да је тужени пред органом старатељства изјавио да је сагласан са тужбеним захтевом, да током првостепеног поступка није оспоравао захтев тужиље да се малолетна ВВ повери њој на самостално вршење родитељског права, да је на рочишту дана 30.11.2020. године, на коме је главна расправа закључена, коме је

119/21

присуствовао и тужени, пуномоћник туженог изјавио да не оспорава мишљење органа старатељства, с обзиром на узраст детета, па наводи жалбе туженог и приложене копије фотографија представљају нове чињенице и нове доказе за које подносилац жалбе није учинио вероватним да их без своје кривице није могао изнети, односно предложити до закључења главне расправе, па се према одредби члана 372. став 1. ЗПП, који се не могу износити у жалби. Поред тога, на једној од три приложене фотографије је снимљена малолетна девојчица у друштву две одрасле женске особе, на другој је снимљен празан унутрашњи простор угоститељског објекта, а на трећој две мушке особе у просторији која је очигледно кладионица, у којој свакако не би требало да борави малолетно дете, али имајући у виду наводе жалбе туженог да тужиљина сестра ту ради, што је очигледно разлог и њиховог боравка у том објекту, то се понашање тужиље не би могло окарактерисати као недолично.

Супротно наводима жалбе туженог, по мишљењу другостепеног суда, првостепени суд је на поуздано и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је закључио да понашање туженог који је дуже време тужиљу, своју супругу, вређао и омаловажавао називајући је погрдним именима и тукао је, што је чинио и 23.06.2020. године, након ког догађаја је тужиља са малолетним дететом напустила брачну заједницу и обратила се полицији Сигурној кући, а такође је забрањивао тужиљи да комуницира са родитељима и сестром, претио јој применом физичке силе, коју повремено и примењивао, чиме је код тужиље изазивао страх и осећај беспомоћности одступа од стандарда нормалног опхођења са члановима породице и представља понашање којим су угрожени телесни интегритет и спокојство тужиље, па тиме и насиље у породици у смислу одредаба члана 197. ПЗ, за чију квалификацију није неопходно непрекидно трајање, нити понављање, већ је довољан и један акт таквог понашања. Према одредби члана 197. став 1. ПЗ, насиље у породици јесте понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, а ставом 2. је прописано да се насиљем у породици сматра нарочито, поред осталог, и наношење или покушај наношења телесне повреде (тачка 1.) изазивање страха претњом убиства или наношења телесне повреде члану породице или њему блиском лицу (тачка 2.), ограничавање слободе кретања или комуницирања са трећим лицима (тачка 5.) и вређање, као и свако друго, дрско, безобзирно и злонамерно понашање (тачка 6.). Члановима породице у смислу става првог овог члана сматрају се, поред осталих, и супружници (став 3. тачка 1.). Стога је првостепени суд правилно одлучио делом става петог изреке побијане пресуде када је, у смислу одредаба члана 198. став 2. тачке 3. и 4. ПЗ, одредио мере заштите од насиља у породици забраном туженом да на било који начин узнемирава тужиљу, забраном да се тужиљи и њеном месту становања приближава на удаљеност мању од 200 м, у трајању од годину дана. Ово с обзиром и на мишљење органа старатељства да је у интересу детета и мајке усвајање привремене мере забране контактирања и приближивања на удаљености мањој од 100 м мајци АА од стране оца ББ. Циљ одређивања мера заштите од насиља у породици је да се насиље убудуће спречи, а мере заштите имају и превентивни карактер. Првостепени суд је, процењујући околности конкретног случаја и врсту и степен насиља које је тужени извршио према тужиљи, правилно одредио меру заштите од насиља у породици којом се може постићи сврха изрицања мера и спречити да се насиље понови, као и да тужиљи обезбеде спокојство и

119/21

безбедност. Ово имајући у виду да је правноснажним решењем Основног суда у Смедереву од 25.06.2020. године туженом продужена хитна мера заштите од насиља у породици изречена наређењем ПУ Смедерево од 24.06.2020. године за 30 дана, којом му је забрањено да контактира и прилази жртви насиља тужиљи АА у трајању од годину дана.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је првостепени суд неправилно утврдио да је тужиља наводна жртва насиља које је тужени према њој извршио на начин како је наведено у пресуди, те да је нетачна и оптужба за насиље приказана из угла тужиље, чијој изјави је суд поклатио веру иако није пружио медицинске доказе о својим повредама, те да је тужени предложио извођење доказа медицинским вештачењем странака о околности њихове психичке стабилности, посебно тужиље, која је признала да је покушала суицид испред супруга, свекрве и свекра, а који предлог за извођење доказа је суд одбио из непознатих разлога. Ово из разлога што је, по мишљењу другостепеног суда, првостепени суд брижљивом оценом свих изведених доказа, детаљном анализом исказа парничних странака и саслушаних сведока, које доказе је правилно оценио, у смислу одредбе члана 8. ЗПП, и дао аргументоване разлоге због чега је поверовао исказима тужиље и сведока ГГ и ДД, а не и исказу туженог, поуздано утврдио битне чињенице које несумњиво потврђују закључак првостепеног суда да понашање туженог према тужиљи представља насиље у породици, чија врста и степен оправдавају одређивање мера заштите од насиља, па чињеница да тужиља није пружио медицинске доказе о повредама, као и наводи жалбе туженог којима указује на њену психичку нестабилност, у конкретном случају, нису од утицаја на доношење другачије одлуке другостепеног суда о жалби. Ово имајући у виду да је првостепени суд предлог туженог за извођење доказа вештачењем вештака неуропсихијатра који би извршио вештачење личности тужиље, одбио, оценивши да способност тужиље да прати ток поступка и даје исказ ничим није доведена у сумњу, а наиме, да је њен исказ јасан и недвосмислен, па је предлог туженог оценио као паушалан, а наводе усмерене на то да се исказ тужиље и њени наводи компромитују. По мишљењу другостепеног суда, супротно наводима жалбе туженог, оваква одлука првостепеног суда је правилна, имајући у виду да тужени током поступка, ни у исказу саслушан као парнична странка, није изнео чињенице које би довеле у сумњу психичко здравље тужиље, а такође, није се противио да се малолетно дете странака повери тужиљи на самостално вршење родитељског права, што говори у прилог правилности разлога због којих је првостепени суд одбио предлог туженог за извођење доказа вештачењем вештака неуропсихијара. Наводи жалбе туженог да је тужиља сама признала да је покушала суицид испред супруга, свекра и свекрве, не могу се сматрати основаним, јер је тужиља у исказу саслушана као парнична странка изјавила да је једном приликом тужени својим понашањем толико испровоцирао и довео у стање раздражености да је узела нож који јој је он дао, рекавши да је боље да се убије него да трпи малтретирање, из које изјаве не произлази и да је покушала да изврши суицид, као ни постојање намере да то заиста учини.

Другостепени суд је оценио и чињеницу да тужени након 23.06.2020. године није покушавао да ступи у контакт са тужиљом, али, с обзиром на све утврђене чињенице и околности конкретног случаја, сматра да то није од утицаја на доношење другачије

119/21

одлуке у овој парници.

Наводи жалбе туженог да суд мора имати у виду професију туженог који је кандидат за школовање за, на чију каријеру штетно и негативно утиче оваква пресуда, а посебно непостојеће насиље у породици, нису од утицаја на доношење другачије одлуке о жалби.

Другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе туженог, али како нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, то их сагласно члану 396. став 1. ЗПП није посебно образлагао.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 390. ЗПП у вези са одредбом члана 202. ПЗ, потврдио првостепену пресуду у ставовима другом, трећем, четвртном и делу става петог изреке којим су одређене мере заштите од насиља у породици и њихово трајање, као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, одлучујући од када се рачуна рок и до када трају одређене мере заштите од насиља у породици туженом ББ, и то у трајању од годину дана рачунајући од дана доношења првостепене пресуде 30.11.2020. године, првостепени суд је неправилно применио материјално право, јер није применио и одредбу члана 198. став 4. ПЗ, на чију правилну примену другостепени суд пази по службеној дужности. Према одредби члана 198. став 3. ПЗ, мера заштите од насиља у породици може трајати највише годину дана, а одредбом става 4. истог члана прописано је да време проведено у притвору као и свако лишење слободе у вези с кривичним делом, односно прекршајем урачунава се у време трајања мере заштите од насиља у породици. Како је у конкретном случају решењем Основног суда у Смедереву П2 288/20 одс 30.07.2020. године, ставом првим изреке, туженом је одређена привремена мера и забрањен сваки вид контактирања и приласка тужили на удаљености мањој од 100 м, као и сваки вид узнемиравања, и правноснажним решењем Основног суда у Смедереву Нп.бр.250/20 од 25.06.2020. године туженом продужена хитна мера заштите од насиља у породици за 30 дана, којом му је забрањено да контактира и прилази жртви насиља тужили АА, то се трајање ових мера мора урачунати у трајање мера заштите од насиља у породици, а њихово трајање се рачуна од дана доношења решења о привременој мери, а не од дана доношења пресуде. Стога је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у делу става петог изреке којим је одлучено од када се рачуна трајање од годину дана одређених мера заштите тако што је одредио да се трајање мера има рачунати од дана доношења решења о привременој мери од 30.06.2020. године, када је одређена наведена мера и у решењу одлучено да евентуално изјављена жалба против решења о одређивању привремене мере не задржава њено извршење, те да ће трајати до 30.06.2021. године, колико износи трајање мера умањено за један месец колико је трајала хитна мера заштите изречена решењем Основног суда у Смедереву од 25.06.2020. године.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 394. тачка 4. ЗПП у вези са одредбом члана 202. ПЗ преиначио првостепену пресуду као у ставу другом изреке ове пресуде.

Потврђена је, применом одредбе члана 401. тачка 2. ЗПП, и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу шестом изреке првостепене пресуде,

јер је донета правилном применом одредаба чланова 153. и 154. истог закона, које трошкове чине потребни издаци тужиље за вођење ове парнице, а одмерени су према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр.121/12).

Председник већа-судија,
Драгана Бољевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић